

ΖΩΩΝ ΜΕΣΟΤΕ

ΚΟΡ

Η ΕΞΟΔΟΣ

ΤΟΥ ΜΕΣΟΛΟΓΓΙΟΥ

ΚΑΙ ΤΑ ΠΑΡΑΠΟΝΑ

ΤΩΝ ΤΕΘΝΕΩΤΩΝ ΚΑΙ ΖΩΝΤΩΝ

ΑΓΩΝΙΣΤΩΝ

ΥΠΟ

ΙΩΑΝΝΟΥ ΚΟΡΔΟΡΟΥΜΠΑ

Ἐποστράτου ἀνθυπο οἰαγοῦ τοῦ Πεζικοῦ.

ΙΩΑΝΝΗΣ Κ. ΒΗΧΑΣ
ΕΦΟΡ. ΕΙΣΗΓΗΤΗΣ

ΑΘΗΝΗΣ

1882

Πρὸς τὸ Σεβαστὸν Κοινὸν

Τέκνον καὶ γὰρ τῆς πόλεως τοῦ Μεσολογγίου, μεθ' ὅλας τὰς ἀσθενεῖς μου δυνάμεις ἔγραψα ποίημα, ὅπως ἐκφωνήσω τοῦτο, τὴν ἡμέραν τῆς τελετῆς τῆς ἐξόδου τοῦ ἡρωϊκοῦ Μεσολογγίου τοῦ τ. ἔ. Ἀλλ' ἔνεκα λόγων ἀνεξαρτήτων τῆς θελήσεώς μου, μὴ δυνηθεὶς νὰ μεταβῶ ἐκεῖ καὶ ἐξιστορήσω, ὅτι ἐξεπόνησα, ἀπεφάσισα προσθέσας καὶ ὅτι ἀκόμη εἰς τὸ χρονικὸν τοῦτο διάστημα ἠδυνήθην νὰ συλλέξω, ὅπως τυπώσω τοῦτο καὶ παραδώσω εἰς τὴν κρίσιν τοῦ κοινοῦ, καὶ τὴν μνήμην τῶν ἀθανάτων ἡρώων, τῶν διὰ τῆς γενναιότητος, καὶ τοῦ ποταμοῦ τῶν χυθέντων αἱμάτων των, ἐλευθερωσάντων τὴν μικρὰν ταύτην γωνίαν, ὅπου ἡμεῖς σήμερον ἐρχόμεθα νὰ ψάλλωμεν τὰ Ἡρῶα τούτων, μὴ δυνάμενοι νὰ φανῶμεν ἀντάξιοι ἐκείνων, τῶν ἀθανάτων.

Εὐελπιστῶ ὅτι τὸ φιλόμουσον Κοινὸν, θέλει μὲ βοηθήσει, ὅπως προβῶ, εἰς τὴν δημοσίευσιν καὶ ἄλλων μου ἔργων.

Ἀθῆναι τῇ 18 Ἰουλίου 1832.

ΙΩΑΝΝΗΣ ΚΟΡΔΟΡΟΥΜΗΣ

ἀπόστρατος ἀνθυπολοχαγὸς τοῦ πεζικοῦ.

Η ΕΞΟΔΟΣ ΤΟΥ ΜΕΣΟΛΟΓΓΙΟΥ

Και τί ἤλθα νὰ εἰπῶ ;
τί, ἄρα ἐδῶ πατῶ ;
ὦ ! τρέμω νὰ σταθῶ·
τί Ἑλλήν εἶμ' ἐγώ ;

Σωπαῖτ. . . ἀκούω μιὰ φωνή !
ὦ !! φαίνεται μοι ὅσ' ἀν βραχνή.
Κάτω λέγει μᾶς πατεῖς
τί ἀνέβης νὰ εἰπῆς ;

Κι' ἄλλη δυνατώτερη
αὐτὴ ναι τρομερώτερη !

Ξεύρεις ἄρα ποῦ πατεῖς ;
πρέπει νὰ συλλογισθῆς.
Ἀχάριστος γεννεά !
τοῦτ' ἀκούω δυνατά.

Δὲν εἴσθε σεῖς παιδιὰ μας
ἀπὸ κόκκαλα δικὰ μας,
σᾶς κάμαμε ἀπόπαιδα,
διότι ἐντρεπόμεθα.

Νὰ λογίζεσθε παιδιὰ μας ;
ἀπ' τὰ σπλάχνα τὰ δικὰ μας !
ἡ μεγάλη ἀνανδρεία
θὰ σᾶς φέρῃ ἀτιμία.

4.

Ναί ! δέν εἶσθε σεῖς παιδιά μας
ἀπ' τὰ σπλάχνα τὰ δικά μας,
νὰ ντραπῆτε, τοὺς φελάχους,
καὶ τοὺς Σέρβους καὶ τοὺς Βλάχους !

Σᾶς γελαῖ τὸ Μαυροβοῦνι,
καὶ τῆς Βουλγαριᾶς τὸ ντέλφι,
μὲ χοροὺς καὶ μὲ ἀρκούδαις
ξεσκλαβώσαν τὸ ντοβλέτι.

Ἄλλ' ὅχι μὲ τὴν διακονιᾶ
ταῖς πόρταις νὰ βαρῆτε,
σεμπάπι νὰ γυρεύετε
καὶ νὰ παρακαλῆτε.

Μᾶς τάπεν ὁ γέρω Βελῆς
στενάζοντας μᾶς λέγει
πάει πατρίδα ἀδελφοί.
καὶ ἤρχισε νὰ κλαίγῃ.

Μᾶς εἶπε σᾶς ἐρμήνευε
πονοῦσε τὴν Πατρίδα !
κι' ὡς γνωστικὸς ἠννόησε
πῶς δέν ὑπάρχ' ἐλπίδα !

Μὲ τ' ἄρματά μας ἄνανδροι
ρίπτετε στὸν ἀέρα
ρίπτετε στὰ πλατάνια
στὴν ράχιν, ἐκεῖ πέρα.

Αὐτὸ σᾶς παραγγείλαμεν
νὰ μεταχειρισθῆτε ;
Νὰ μᾶς ντροπιᾶστε τ' ἄρματα,
ὀλίγο νὰ ντραπῆτε,

Καὶ κάθε χρόνο μάθατε
 ἡμέραν τῶν Βαΐων
 Νὰ κάμνετε μνημόσυνον
 τί ἐγνοεῖτε ; ποίων ;

Πολὺ καλὰ γνωρίζετε
 ὅτι τὸ δίκαιόν μας
 τὸ πλήρωσε πάρα πολὺ
 αὐτὸς ὁ πλαστουργός μας

Ἐν μόνον ὑπολείπεται
 ἐδῶ ποῦ συναθρεῖσθε
 νὰ δεηθῆτε στὸν Θεόν
 γιὰ νὰ μᾶς ἀναστῆστε.

Νὰ τήνε σπρώξωμεν εὐθύς
 τὴν μαρμαρένια πόρτα
 καὶ νὰ ζωσθῶμεν τ' ἄρματα !
 ὡς ζώσθημεν καὶ πρῶτα.

Μὲ βῆμα ὑπαρήφανον
 νὰ βγαίνῃ ἓνας ! ἓνας !
 Νὰ μᾶς κυτάζ' ὁ οὐρανὸς
 μὲ ὅλους τοὺς ἀστέρας.

Νὰ μᾶς ἰδοῦνε οἱ δειλοὶ
 τὸ αἶμά τους νὰ χάσουν
 ἥμαρτον . . . θὰ φωνάζουνε
 κι' αὐτὸ δὲν θὰ προφθάσουν

Μὴ, πρὸς Θεοῦ τολμήσετε
 νὰ πῆτ' ἐλευθεργιὰ
 τὸ τραγοῦδ' ἐκεῖνὸ ποῦ λέτε
 Ἀπ' τὰ κόκκαλα βγαλμένη καὶ λοιπά.

Ἢ ἐλευθεργιὰ σᾶς ἔφυγε !
 ξενοίχιασε τὸ σπῆτι
 κι' ὅτι τῆς χρεωστούσατε
 τὰ ἔκαμε ρεσίτι.

Τί νὰ καθήσῃ μὲ ἐσᾶς ;
 νὰ τὴν περιφρονῆτε ;
 καὶ μὲ τὴν ἀνανδρον φωνὴν
 νὰ τήνε τραγουδῆτε ;

Μὰ, πότε ἐμυρίσθητε
 μπαρούτι στὸ κανόνι ;
 στὸν οὐρίον τὸν ἄνεμον
 πιάνετε τὸ τιμόνι.

Μόνον εἰς τὰ γενέθλια
 μυρίζετε μπαρούτι
 ὅταν γεννᾷ ἡ Βασίλισσα
 μπάμ, μπούμ, τὸ κρούπι.

Πῶς ; δὲν ἐξεθυμώσατε
 μᾶς βρύζετε μιὰ ὥρα
 ὅτι μᾶς εἶπαν οἱ τρανοὶ
 δὲν τάχουσεν ἡ χώρα ;

Δὲν μᾶς πῆραν τὰ παιδιὰ μας
 εἰς τὴν ἐπιστρατείαν,
 καὶ φόρους δὲν πληρόνωμεν
 εἰπῆτε τὴν αἰτίαν ;

Φόρον ἐκ φίλτρου αἵματος
 σπαράχθηκε ἡ καρδιά μας
 μὲ τὰ βιολιὰ ἐφεύγανε
 ἀπὸ τὴν ἀγκαλιὰ μας.

Ὡς αἰετοὶ ἐπέταγαν
αὐτοὶ οἱ ἔγγονοί Σας
καὶ πρῶτα ἔτρεχαν ἐδῶ
νὰ πάρουν τὴν εὐχὴ Σας.

Εἰπέτε Ἑλληνόπαιδες
πῶς ! δὲν εἶναι ἀληθές ;
πόσος καιρὸς ἐπέρασε ;
μᾶς φαίνεται προχθές.

Ποῦ, εἶναι τὰ παιδάκια μας
μισὰ δὲν ἐγυρίσαν. . . .
ὦ ! τὰ καυμένα τί νὰ εἰπῶ ; !
οἱ ἱατροὶ τὰ σχίσαν ! !

Τοὺς δίδαν ᾽πὸ ἓνα σκέπασμα
νὰ σκεπασθοῦναι δύο,
τότε χειμῶνας τρομερὸς
πεθάναν ἀπ' τὸ κρύο.

Οἱ νοσοκόμοι καρτεροῦν
όλάνοικτας τὰς πύλας
οἱ νεκροτόμοι στέκουνταν
μὲ ἀνοικτὰς λεπίδας.

Σφαίρας βγάζετε γιατροὶ
ἢ καρδιά σας δὲν πονεῖ ;
Ναί· ταῦτα πάθαμεν ἡμεῖς
ἀλλὰ οἱ ὁμογενεῖς,
ποῦ τὰ σταλέντα χρήματα,
καὶ τί νὰ εἰπῇ κανεῖς ;

Τῆς ἀμύνης τὸ ταμεῖον
ποῦ εἶναι δὲν μᾶς δείχνουν ;

Ἄφοῦ ἐτσέπωσαν καλὰ
ζητούσαν τὴν εἰρήνην
φθάνουν αὐτὰ ποῦ πήραμε
(καλὰ ἦναι) τί νὰ γείνη;

Τί θέλετε μᾶς ἔλεγον
πόλεμον μὲ τὸν Τοῦρκο
θέλομεν, καὶ θέλομεν
τὴν στρατεῖαν τοῦ Γούρκου.

Τὴν Ἄρτα τὴν ἐπήραμε
τὴν Θεσσαλία ὅλη
τί θέλετε μωρὲ παιδιὰ,
νὰ δώσουν καὶ τὴν Πόλι;

Καὶ ἔτσι ἡσυχάσαμεν
καθεὶς εἰς τὰ αὐγά του
κ' ἐκλείναμεν τὴν κεφαλὴν
στὸν Τοῦρκο ἀπὸ κάτου

Ποῦνε στρατὸς (μᾶς ἔλεγον)
δὲν εἶν' πεπειραμένος,
ὅλος εἶναι ἀγύμναστος
κακῶς ὀργανισμένος.

Προδότηι ! ποῦ τὰ λέγετε,
εἰς τοὺς Ἀβυσινέζους ;
ἢ εἰς τὸ κράτος τ' οὐρανοῦ
ἔς ἐκείνους τοὺς Κινέζους ;

Κολοκοτρώνης, Ἀξελὸς
Τερτίπης, Μπαϊρακτάρης (1)

(1) Ὁ ἐπιλοχίας Λάγιος.

αὐτοὶ δὲν ἐπολέμησαν
ὥς ὁ θεὸς ὁ "Αρης ;

Καὶ πόσους ἄλλους νὰ σᾶς πῶ ;
ἄς ἔλθῃ αὐτὴ ἡ ὥρα
νὰ δῆτ' αὐτοὺς τοὺς "Ελληνας
ποῦ τὴν γερνοῦν τὴν πρῶρα

Σεῖς δὲ τοὺς σταματήσατε
ὥς ἄνθρωποι ποῦ εἴσαστε.

Τὸν κάμπον τὸν θεσσαλικὸν
ὥς λέοντες τηροῦσαν !
καὶ ἐτροχοῦσαν τάρματα
πῶς νᾶταν νὰ πηδούσαν.

Γεναιότατοι πατέρες
ταῦτα πράξαμεν ἐτότες

Καὶ μὴ μᾶς ἀποπέρνετε
καὶ μὴ μᾶς καταργιέσθε
εἰπῆτε ἔχομεν δίκαιον
μὴ ἄνδρους μᾶς λέτε.

Δὲν κάμαμεν τὸ χρέος μας
μὲ ὅλην τὴν προθυμίαν ;
κ' ἐτρέξαμ' εἰς Κραβασαῖ
καὶ ἄλλοι εἰς Λαμίαν ;

Στάσου νὰ σᾶς ρωτήσωμεν
στὸ Βραχῶρ' ἐδῶ κοντὰ
τὸ Κροῦπ κανόνι ἀκούετο
καὶ βροντοῦσε δυνατά.

Σᾶς κύταζ' ὁ γέρο Βελῆς
κουνοῦσε τὸ κεφάλι
καὶ ἔτριζε τὰ δόντια του !
νὰ βλέπη τέτοιο χάλι.

Σᾶς ἔλεγ' ὁ αἰμίνηστος
θυμηθῆτ' ὅρε παιδιὰ
τοὺς λόγους 'δῶ τοῦ γέροντος
ἂν θὰ δῆτε 'λευθεριά.

Πῶς τὸ γνωρίζεις στρατηγέ ;
(τοῦ ἔλεγον οἱ ἄλλοι)
δὲν θὰ βρεθῇ κἄνεις γιὰ μᾶς
μὲ γνῶσι στὸ κεφάλι ;

Ναί· ὄχι κακορρίζικοι
ὅλοι εἶναι γιὰ νὰ φᾶνε
νὰ πέρνουνε τὸ αἷμά σας
καφφὲ νὰ τὸ ρουφᾶνε.

Τί νὰ σᾶς πῶ μαῦρα παιδιὰ
ἡμεῖς τὰ ἄρματά μας
κρυφὰ, κρυφὰ τὰ πέρναμε
'πὸ κάτω ἀπ' τὴν ποδιά μας.

Κρυφὰ τὰ δοκιμάζαμε
ἡμεῖς τὰ ἄρματά μας !
καὶ ἀπὸ κάτω εἰς τὴν γῆν
τὰ πέρναμε κοντά μας.

Καὶ ὅταν θέλῃς γιὰ νὰ φᾶς
κρυφὰ νὰ μαγηρεύῃς,
ἂν σὲ ρωτήσουν ἔφαγες,
σὺ πάλιν νὰ γυρεύῃς.

Δέν εἶν' ἐδῶ τὸ θέατρον
 νὰ λέτε φόρα, φόρα!
 κρυφὰ νὰ ἐτοιμάζεσθε
 νὰ μὴ σᾶς ξεύρ' ἡ χώρα.

Τι' αὐτὸ σᾶς λέγω μάτια μου
 πόλεμος δέν θὰ γείνη
 φοβεῖσθε πάρα πολὺ
 τὰ ὅπλα τοῦ Μαρτίνη.

ὦ! μέγα πνεῦμα στρατηγέ
 εἶχες εἰς τὴν καρδίαν
 τὰς ἐπιδείξεις ἔβλεπες
 σχημάτισες δειλίαν.

Καὶ ἓνα ἄλλο θὰ σᾶς πῶ
 διὰ τοὺς Μπουλουξήδες
 μὰ ποῦ τοὺς ἐδιαλέξατε
 αὐτοὺς τοὺς τενεκετζήδες

Πήρατε φῶς ἡλεκτρικόν,
 τοὺς ἤϋρατε εὐθύς;
 καὶ αὐτοὶ καλὰ σᾶς κάμαν
 θέσαν τὰ ὅπλα κατὰ γῆς.

Τὰ πήρανε οἱ Τοῦρκοι
 κεῖνοι οἱ Μπασιμπουζοῦχοι

Δέν τοὺς ἔφαγαν αἱ βδέλλαις;
 δέν ἐχάσαν φουστανέλαις;

Ἐχώθησαν ὡς τὸν λαιμὸ
 καὶ τί ἄλλο νὰ σᾶς πῶ;

ἐβουλιάζανε στὸ βάλτο
εἰς τὴν Ἑπειρὸν ἔκει κάτω.

Τὰ χρήματα τὰ φάγανε
τίποτε δὲν ἐκάμανε,
δὲν τοὺς αἰχμαλωτῆσαν
οἱ Τοῦρκοι δὲν τοὺς φτύσαν;

Ἐδῶ τὸ νοστιμώτερον
γυρνοῦν μᾶς φοβερίζουν
χρήματα θέλουν τὰ παιδιὰ
νὰ φᾶν καὶ νὰ γλεντήσουν.

Ἄλλος ζητᾷ παράσημα
γὰρ τὴν καταστροφὴν μας
τοὺς δώσαν πάλιν οἱ κουτοὶ
οἱ ἔξυπν' ὑπουργοὶ Μας.

Νομίζουν δὲν τοὺς κύταζα
πρὸ μνημῆμά μου διαβαίναν
τόσον καλὰ τοὺς μέτρησα
στὸ μπόϊ ἕναν, ἕναν.

(Σκιὰ Ἀθανασίου Διάκου).

Καραϊσκάκη μὴλises
ν' ἀφήσης καὶ ἐμένα
τὰ ἐντόσθιά μου θὰ εἰποῦν
αὐτὰ τὰ σουβλισμένα!

Ἄχ! Σπλῆνα καὶ καρδιά μ' ἄρχισε
νὰ εἰπῇτ' ἂν σᾶς πονοῦσεν
ὁπότεν ἔκεινο τὸ σουβλί
ἐτότε σᾶς τριποῦσεν!

Δέν μᾶς πονοῦσεν ἥρωα!
διψοῦσαμε λιγάκι
τὸ στόμα σου ἐφώναζεν
ἄχ! ῥίγο νεράκι!

Καὶ τότε Τοῦρκος ὁ φρουρὸς
ἀμέσως σὲ ποτίζει
καὶ δέν ἡσθάνθης τὴν πυράν
ποῦθελε γὰρ σὲ ψήσῃ.

Τάκοῦτε τί ἐπάθανε
οἱ τότε μπουλουξῆδες;
μὰ δέν πηγαίναν στὰ χωριὰ
ζητῶντας καφετζῆδες.

Δέν τοὺς δωρήζαν ἄλογα
γιὰ νὰ καβαλικέψουν
συντρόφους δέν τοὺς ἄφιναν
νὰ πάγουνε νὰ κλέψουν.

Ἄλλὰ καὶ πάλι παστρικοὶ
ἂν τοὺς ρωτήσης θὰ σοῦ πῇ
δέν ἦτανε αὐτός ἐκεῖ

Ἄλλος ἦν τότε ὁπλαρχηγὸς
καὶ δέν ἦτανε αὐτός.

Καὶ μὲν ταῦτα μάτια μου
εἰς τὰς ἐφημερίδας
τὸν ἐκθειάζουν ἦτανε
ὡς νέος Πελοπίδας.

Ἄλλὰ κύριε Τρικούπη
γὰρ φυλάττης τὸ μπαροῦτι

νὰ τὸ δίδης κεῖ π' ἀξίζει
διὰ νὰ μοσχομυρίζῃ.

"Ἄλλα δὲν σοῦ λέγω τώρα
ὅταν ἔλθῃ ἐκεῖν' ἡ ὥρα.

—
Τώρ' ἀποτείνομαι εὐθύς
στοὺς ἥρωας πατέρας
εὖρομεν καὶ μεῖς ἄνθρωπον
στὰς ἰδικάς μας 'μέρας.

—
Εἶναι σπλάχνα τοῦ Τρικούπη
τοῦ Μεσολογγίου γόνος
ἀπ' τὸν πατέρα τ' μάθετε
νὰ σᾶς περνάῃ ὁ πόνος.

—
Τὰ κρίματά μας σώθησαν
παρέλαβε τὸ κράτος
καὶ κυβερνᾷ μὲ φρόνησιν
ὥς κι' ὁ πατήρ τ' ἀπαραλλάκτως.

—
Ἦκουσε τὰ 'γυπτιακά
ἀμέσως ἀρματώνει
τὰ δύο μας θωρακωτὰ
κ' οἱ ναῦται διαλεγμένοι

—
Σαλαμηνία 'πὸ κοντὰ
τὴν θάλασσα τὴν σχίζει
πετοῦν' ἀπάν' ἀπ' τὸν ἀφρὸ
τὸ κῦμα κιτρινίζει.

—
Ἐφθασαν εἰς τὴν Αἴγυπτον
ὁ Σέϋμουρ τὰ δέχθη
τὸν Ξέρξ' αὐτὰ κτυπήσανε
εἶπε καὶ ἐρωτεύθη.

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

007000050664

ΑΚΑΔΗΜΙΑ

ΑΘΗΝΩΝ

Τοῦ φάνηκε τοῦ Ναύαρχου
 πῶς ἦν στήν Σαλαμίνα
 πῶς ἦτον μέ τὸν Περικλῆ
 ἀντίκρου στήν Ἀθήνα.

Κι' ὅταν ἡγκυροβόλησαν
 οἱ Ἕλληνες ρωτούσαν
 τί πλοῖα ἦν, Ἑλληνικά;
 καὶ ἔδακρυροοῦσαν.

ὦ! τί χαρᾶς ποῦ ἔκαμαν
 (καὶ ᾧς ἦτον πυκραμένοι)
 ἔλεγον ᾧς πεθάνωμεν!
 ἡ ὥρα εὐλογιμένη.

Καὶ ὁ στρατὸς ἦν ἑτοιμος
 εὗζωνες φουστανέλα!
 τὸν Σέϋμουρ κυτάζουνε
 νὰ τοὺς εἰπῇ τὸ ἔλα!

Θὰ τρέξουνε ὡς λέοντες
 εἰς τὴν Ἀλεξανδρεία
 νὰ καταλάβ' ὁ Ἀραμπης
 Ἑλληνικὴν ἀνδρεία.

Νομίζω εὐχαριστήθητε
 Πατέρες δοξασμένοι
 καὶ θὰ τὸ τραγουδήσωμεν
 ἔπτα κόκκαλα βγαλμένη.

Αἶ! Σᾶς ἀρέσουνε αὐτά;
 (βλέπομεν ἦν ἀληθινὰ)
 καὶ ἀπὸ καρδιᾶς χαροῦμεν
 ἥρωας νὰ σᾶς ἰδοῦμεν!

ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΟ ΚΕΝΤΡΟ
ΕΡΕΥΝΑΣ ΚΑΙ ΔΙΔΑΚΤΙΚΗΣ
ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΟ ΚΕΝΤΡΟ

ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΟ ΚΕΝΤΡΟ
ΕΡΕΥΝΑΣ ΚΑΙ ΔΙΔΑΚΤΙΚΗΣ
ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΟ ΚΕΝΤΡΟ

ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΟ ΚΕΝΤΡΟ
ΕΡΕΥΝΑΣ ΚΑΙ ΔΙΔΑΚΤΙΚΗΣ
ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΟ ΚΕΝΤΡΟ

ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΟ ΚΕΝΤΡΟ
ΕΡΕΥΝΑΣ ΚΑΙ ΔΙΔΑΚΤΙΚΗΣ
ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΟ ΚΕΝΤΡΟ

ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΟ ΚΕΝΤΡΟ
ΕΡΕΥΝΑΣ ΚΑΙ ΔΙΔΑΚΤΙΚΗΣ
ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΟ ΚΕΝΤΡΟ

ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΟ ΚΕΝΤΡΟ
ΕΡΕΥΝΑΣ ΚΑΙ ΔΙΔΑΚΤΙΚΗΣ
ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΟ ΚΕΝΤΡΟ

ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΟ ΚΕΝΤΡΟ
ΕΡΕΥΝΑΣ ΚΑΙ ΔΙΔΑΚΤΙΚΗΣ
ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΟ ΚΕΝΤΡΟ

ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΟ ΚΕΝΤΡΟ
ΕΡΕΥΝΑΣ ΚΑΙ ΔΙΔΑΚΤΙΚΗΣ
ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΟ ΚΕΝΤΡΟ

